

[Jensen-Stevns.]

heden betyder en Forkastelse af Lovforslaget. For saa vidt Mindretallets Ændringsforslag vedtages, er i Virkeligheden selve det foreliggende Lovforslag bortfaldet. Det eneste, der saa bliver tilbage af det oprindelige Lovforslag, er Titelen, hvori der unægtelig stadig staaar, at det er et Forslag om Aldersgrænse for Dommere. Jeg henstiller til det ærede Mindretal, hvis det mod Forventning skulde faa sit Ændringsforslag vedtaget her, at det saa til tredie Behandling sørger for ogsaa at faa Lovforslagets Titel forandret.

I øvrigt er Drøftelsen her i Dag af det foreliggende Forslag og de Drøftelser, der tidligere har fundet Sted i det høje Folketing, af ganske forskellig Natur. Det, Drøftelsen drejede sig om i Folketinget, var Spørgsmaalet om den forsvarligste Ordning af de herhenhørende Forhold, og der blev ved Lovforslagets første Behandling af de 4 store Partiers Ordførere givet Udtryk for den Anskuelse, at den nuværende Ordning af disse Forhold var ganske utilfredsstillende. Og jeg maa tilstaa, at der vel ikke var nogen, som gav et stærkere Udtryk for denne Anskuelse end mit Partis Ordfører, der udtalte, at de nuværende Forhold var saadanne, at forskellige Dommere blev siddende i deres Embeder længere, end deres Evner og Kræfter faktisk tillod det, og ved en anden Lejlighed, at de blev siddende saa langt op i Oldingeaaarene, at man kunde mærke det paa deres Embedsførelse. Og det socialdemokratiske Partis Ordfører var ikke mindre stærk i sine Udtryk; han udtalte sig bl. a. omtrent saadan, at mange i Befolkningen kunde faa den Opfattelse, at en gammel Dommer i Virkeligheden blot sidder og venter paa, at Staten skal give ham hans Afsked, for at han paa den Maade kan opnaa en større Indtægt, end han ellers kunde faa. Alle 4 Partiordførere var enige om at fordømme den nuværende Ordning, og de stærke Klager, der fremkom, stod ganske uimodsagt.

Under disse Omstændigheder synes jeg, vi maatte kunne blive enige om, at det af Hensyn til Dommerstandens Anseelse i Befolkningen er en bydende Nødvendighed, at vi kommer til en Forandring af de bestaaende Forhold. En saadan Forandring til det bedre vil vi opnaa, hvis vi vedtager det foreliggende Lovforslag med de af Flerpartiet stillede Ændringsforslag, thi saa vil vi faa en fast Aldersgrænse ogsaa for vore Dommere, og denne Aldersgrænse vil blive den samme, som gælder for alle andre Em-

bedsmænd, den, som Lovgivningsmagten altsaa efter moden Overvejelse har anset for at være en Garanti for, at Embederne som Helhed vil blive røgtet paa en for Samfundet tilfredsstillende Maade. Dernæst vil vi, naar dette Lovforslag vedtages, opnaa tilfredsstillende Bestemmelser ikke blot om, hvornaar Dommere paa Grund af Alder skal fratræde, men ogsaa om, hvilken Pension de da har Krav paa — det er altsaa for Retsformænd og for Dommere ved Højesteret og ved Landsretterne en forhøjet Pension og for de andre Dommere den sædvanlige Pension.

Jeg sagde før, at Forhandlingerne i Folketinget i overvejende Grad havde været præget af, at man beskæftigede sig med Spørgsmaalet om, hvordan man kunde finde den mest tilfredsstillende praktiske Løsning af det foreliggende Spørgsmaal. I dette høje Ting er Spørgsmaal af anden Natur jo draget i Forgrunden, navnlig af det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) og det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), idet det fra deres Side er blevet gjort gældende med megen Ihærdighed, at det foreliggende Lovforslag er stridende mod Grundloven eller, som det ærede 5te tingvalgte Medlem udtrykte sig for et Øjeblik siden, saa nær ved at være grundlovsstridigt, at vi burde holde os tilbage fra en Lovgivning af denne Art. Jeg vil i den Anledning sige, at skønt disse to ærede Medlemmer i alle juridiske Spørgsmaal nyder en betydelig Anseelse og Autoritet i dette høje Ting, føler jeg mig overbevist om, at de her for en Gangs Skyld har Uret, og jeg vil fraraade Tingets Medlemmer at følge dem.

Jeg er imidlertid, saaledes som Sagen nu foreligger, ogsaa nødsaget til at gøre nogle Bemærkninger om Forslagets Forhold til Grundloven. Her vil jeg allerførst endnu en Gang fremhæve, at i Folketinget har ingen af de 4 egentlige Partiordførere indtaget det her af Mindretallet tagne Standpunkt, og der er dog ikke mindre end 4 Jurister, som foruden den højtærede Justitsminister har haft Lejlighed til at udtale sig om denne Sag. Selv det konservative Partis Ordfører, Hr. GeneralauditorPürschel, gik ved Sagens første Behandling ud fra, at det foreliggende Lovforslag i sit Princip var meget vel foreneligt med Grundloven. Det var først ved Lovforslagets tredie Behandling i Folketinget, da det konservative Folkeparti foruden sin Hovedordfører havde sendt en Medordfører i Ilden, nemlig Hr. Landsretssagfører Hasle, at en lidt anden Betragtning kom frem. Det blev dog ikke af den sidstnævnte Taler sagt, at han betragtede